

РЕШЕНИЕ

№ 44

гр. Шумен, 07.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ШУМЕН, II-РИ СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Диана К. Георгиева

при участието на секретаря В.П.И.
като разгледа докладваното от Диана К. Георгиева Административно наказателно дело № 20233630201858 по описа за 2023 година

Производство по чл.59 и сл. от ЗАНН.

Обжалвано е наказателно постановление № НП-281/31.07.2023г. на заместник министър на земеделието и храните, с което на основание чл.53, ал.1 от ЗААН и чл.44, ал.2 и чл.41, ал.1, т.2 от Закона за опазване на земеделските земи /ЗОЗЗ/ на Й. С. М., с ЕГН ***** е наложена глоба в размер на 500 лева за нарушение на чл.2, ал.3 във връзка с ал.1 и 2 от ЗОЗЗ и чл.3, ал.2, изр. първо Правилника за прилагане на ЗОЗЗ. Жалбоподателят моли съда да постанови решение, с което да отмени наказателното постановление, тъй като не е извършил никакво нарушение. Счита, че наказателното постановление е издадено при съществено нарушение на процесуалните правила, като в жалбата са изложени подробни доводи. В съдебно заседание жалбоподателя, редовно призовано се явява лично и с упълномощен представител, който изцяло поддържа жалбата и моли за присъждане на разноски.

Административно наказващият орган, редовно призован изпраща упълномощен представител, който оспорва изцяло депозираната жалба и моли съда да потвърди наказателното постановление. В случай на отмяна на атакуваното НП, моли претендираното адвокатско възнаграждение да бъде намалено до съответния минимум.

Жалбата е подадена в срока по чл.59, ал.2 от ЗАНН от надлежна страна, отговаря на изискванията на чл.84 от ЗАНН, във вр. с чл.320 от НПК, поради което се явява процесуално **допустима**.

ШРС, след като взе в предвид събраните по делото доказателства и становища на страните, преценени поотделно и в тяхната съвкупност и като съобрази разпоредбите на закона, намира за установено от фактическа страна следното: Във връзка със Заповед № ПО-10-09/04.04.2023г. на директора на ОД „Земеделие“ Шумен, на 05.04.2023г. бил посетен

имот с идентификатор 83510.653.560 по КKKP на гр. Шумен. Комисията, посетила имота констатира, че в имота са налице /по данни на собственика Й. С. М./ построени от предишен собственик 3 броя постройки, както следва: - 1 бр. постройка от тухли, измазана с размери 2 м. на 250м. /с височина 250м. покрита с цигли; - 1 бр. постройка от тухли, измазана с размери 7м/7м. с височина 8 метра, покрита с цигли с застроена площ 50 кв.м. и – 1 бр. постройка за селскостопански инструменти, изградена от бетонови циментови блокчета, неизмазана с размери 3,50м. на 4 м. с височина 4 метра, покрита с цигли с застроена площ 25кв.метра. За посещението на комисията изготвила Констативен протокол № 15/05.04.2023г. Собственикът на имота – жалбоподателя Й. С. М. бил уведомен за започнало срещу него административно наказателно производство и за съставения Констативен протокол № 15/05.04.2023г. Едновременно с това бил поканен да се яви на 28.04.2023г. за съставяне на АУАН. На 27.04.2023г. жалбоподателя М. депозирал възражение срещу констатациите в Констативен протокол № 15/05.04.2023г. и по-конкретно за размерите на постройката с размери 7м./7м. и височина 8 метра и застроена площ 50 кв.метра, които били неверни. Във възражението си жалбоподателя посочил, че размерите на постройката са 7,40м./4м. с височина откъм ниската част около 4 метра и общо застроена площ 29,6 кв. метра. Директор на ОДЗ Шумен изготвил Становище във връзка с постъпилото възражение, с което приел същото за декларативно и неоснователно.

На 28.04.2023г., свидетелят Е. Х. Х. – главен секретар на ОДЗ Шумен съставил срещу жалбоподателя Й. С. М. АУАН № 02 от 28.04.2023г. за това, че на 05.04.2023г. използва земеделска земя за неземеделски нужди без разрешение за промяна на предназначението ѝ, като са изградени следните постройки: 1. Постройка от тухли, измазана с размери 2 м. на 2.50м.; 2. Постройка от тухли с размери 7/7м. с височина 8 метра и застроена площ около 50 кв.м.; 3. Постройка за съхранение на селскостопанска продукция, изградена от бетонови циментови блокчета с размери 3,50м. на 4 м. и застроена площ около 25кв.метра. Посочените сгради са в поземлен имот с идентификатор № 83510.653.560 по КKKP на гр. Шумен, от трета категория по ЗАТУРБ, община Шумен, върху 883 кв.м. земеделска земя от шеста категория и 46 бонитетен бал, неполивна, собственост на Й. С. М., с което е нарушил чл.2, ал.3 във връзка с ал.1 и ал.2 от ЗОЗЗ и чл.3, ал.2, изр. първо от Правилника за прилагане на ЗОЗЗ. Актът бил съставен в присъствието на жалбоподателя Й. М., който го подписал със следното възражение: „Имам възражения, които ще представя в законовия срок, като в момента възражавам, че съставянето на акта е извършено изцяло в присъствието на Жени Колева“. Писмени възражения са депозирани в законоустановеният срок по чл.44, ал.1 от ЗАНН. Въз основа на така съставения акт, съобразявайки материалите в административно-наказателната преписка и приемайки за неоснователно възражението срещу АУАН, наказващият орган издал процесното наказателно постановление като е възприел изцяло констатациите съдържащи се в АУАН. На основание чл.41, ал.1, т.2 от ЗОЗЗ на Й. С. М., ЕГН ***** от гр.Шумен е наложена глоба в размер на 500 лева за нарушение на чл.2, ал.3 във връзка с ал.1 и ал.2 от ЗОЗЗ и чл.3, ал.2, изр. първо от Правилника за прилагане на ЗОЗЗ.

Така установената фактическа обстановка се потвърждава от всички събрани по делото писмени доказателства, както и от събраните гласни доказателства – показанията на свидетелите Е. Х. Х. и И.Т.И.

При така установената фактическа обстановка, съдът констатира от правна страна

следното:

Служебната проверка констатира, че обжалваното наказателно постановление и акта за установяване на административно нарушение са издадени от компетентни за това, лица, но в хода на административно наказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения.

Според АУАН и НП, поведението на жалбоподателя е квалифицирано като нарушение на чл.2, ал.3 във връзка с ал.1 и ал.2 от ЗОЗЗ и чл.3, ал.2, изр. първо от Правилника за прилагане на ЗОЗЗ. Съгласно чл.2, ал.1 ЗОЗЗ, земеделските земи са основно национално богатство и се използват само за земеделски цели. Съгласно чл.2, ал.2 ЗОЗЗ, предназначението на земеделските земи е за производство на растителна продукция и паша на добитък по начин, неувреждащ почвеното плодородие и здравето, а според ал.3 на разпоредбата, промяната на предназначението на земеделските земи се допуска само по изключение при доказана нужда и при условия и ред, определени с този закон. Според чл.3, ал.2 от Правилника за прилагане на ЗОЗЗ, без промяна на предназначението на земеделските земи върху тях не може да се извършва строителство на обекти, несвързани с ползването на земеделските земи, с изключение на случаите, посочени в чл.2, ал.4 от ЗОЗЗ, когато земите са включени в обхвата на подробния устройствен план или виза за проектиране. Същевременно санкционната норма на чл.41, ал.1 от ЗОЗЗ предвижда отговорност за физическите лица, които: - според т.1- извършват дейност, водеща до увреждане, замърсяване и разрушаване на земеделската земя, а според т. 2- лицата, използващи земеделска земя за неземеделски нужди, без разрешение за промяна на предназначението ѝ. При така цитираното съдържание на посочените в АУАН и НП за нарушени правни норми от закона е очевидно, че същите не вменяват каквото и да било конкретно правило за поведение, което да има адресат ползвателите или собствениците на земеделските земи, а единствено уреждат статута и правното положение на земеделските земи и следователно не могат да бъдат нарушени. От друга страна жалбоподателят е привлечен към административно-наказателна отговорност за използване на земеделска земя без разрешение за промяна на предназначението ѝ, като в имота е имало извършено застрояване, което деяние /евентуално застрояване/ пък не е предмет на забраната по чл.3, ал.2 ППЗОЗЗ и на чл.41, ал.1, т.2 ЗОЗЗ. В този смисъл и процесните АУАН и НП се явяват изначално незаконосъобразни, поради несъставомерност на евентуалното поведение на жалбоподателя по предявеното цифрово обвинение.

Жалбоподателят е привлечен към административно-наказателна отговорност за използване на земеделска земя без разрешение за промяна на предназначението ѝ, като в имота е имало извършено застрояване, което деяние /евентуално застрояване/ пък не е предмет на забраната по чл.3, ал.2 ППЗОЗЗ и на чл.41, ал.1, т.2 ЗОЗЗ. В този смисъл и процесните АУАН и НП се явяват изначално незаконосъобразни, поради несъставомерност на евентуалното поведение на жалбоподателя по предявеното цифрово обвинение.

Както в АУАН, така и в НП се твърди, че жалбоподателят е осъществил вмененото нарушение чрез форма на изпълнителното деяние "използване" на процесния земеделски имот, в който е констатирано наличие на определено застрояване без разрешение. Очевидно е, че понятията "използване" и "извършване на строителство" в земеделска земя не са идентични. Въпреки това в процесните АУАН и НП, липсват нарочни констатации за това,

че жалбоподателят лично и непосредствено е осъществил констатираното в имота застрояване. Вместо това е посочено само, общо и схематично, че към момента на проверката имота е застроен.

В АУАН и в наказателното постановление не е отбелязано изрично кога според наказващия орган е извършено нарушението във вида, в който е описано. Посочена е датата на констативния протокол и на съставяне на АУАН, като нито една от тези дати не установява ползване на земеделска земя чрез застрояването ѝ към определен момент без провеждане на съответната административна процедура. В Констативния протокол е отбелязано единствено наличие на изградени сгради в земеделския имот, без да се сочи датата на реализирането на строежа, който факт е релевантен за състава на нарушението. Кога са построени сградите в имота и от кого не е посочено. Както в АУАН, така и в издаденото въз основа на него, НП е посочено, че жалбоподателя „на 05.04.2023г. е използвал земеделска земя за неземеделски нужди...“, а се установи, че собственика на имота – Й. С. М. дори не се е намирал в имота на 05.04.2023г.

Доколкото административно наказателното производство е формален процес, поради въведените изисквания за форма, съдържание и процедура за издаваните актове и наказателни постановления, то само редовно съставените такива имат доказателствена стойност и могат да са основание за налагане на административно наказание. Непосочване на пълно и точно описание на нарушението и дата на извършването му води до невъзможност на нарушителя да разбере срещу какво "обвинение" точно да се защити. От там и невъзможността да се изчислят законосъобразно преклузивните срокове предвидени в чл.34 от ЗАНН, с изтичането на които отпада правната възможност на АНО да реализира административно наказателната отговорност на търговеца. Дори и да се приеме чрез недопустимо процесуално тълкуване, че актосъставителят и АНО са имали предвид, че жалбоподателят лично и непосредствено е извършил въпросното застрояване, то тогава в АУАН и НП би следвало да се посочат съответни данни и обстоятелства за такова негово конкретно поведение, съответно и време-/дата или период на осъществяване на това поведение, с оглед последваща правна преценка на давностните срокове по чл.80, ал.1 НК, вр. чл.11 и чл.34 от ЗАНН.

С императивните разпоредбите на чл.42 и чл.57 от ЗАНН законодателят е регламентирал законоустановените реквизити на АУАН и НП. За да предизвика ефекта на правораздавателен акт за налагане на административно наказание, АУАН и НП следва да отговарят на установени от ЗАНН реквизити, и при стриктно спазване на процесуалните правила за производството. Касае се за нарушение на императивните разпоредби на ЗАНН. Така констатираните процесуални нарушения, допуснати в хода на административно наказателното производство са от категорията на съществените, опорочават наказателното постановление изцяло и водят до неговата отмяна.

На последно място и извън всичко изложено по-горе относно процесуалната и материално-правна незаконосъобразност на процесните АУАН и НП, съдът отбелязва и следното:

В процесния случай от страна на АНО по никакъв начин не се доказва, че жалбоподателят Й. М. извън качеството си на законен собственик на процесния земеделски имот, считано от 2011г. до момента на проведеното настоящо административно-наказателно

производство, да е застроявал този земеделски имот в нарушение на чл.3, ал.2 от ППЗОЗЗ. Напротив, установи се, че при съставяне на АУАН и НП, актосъставителят и АНО са ангажирали отговорността му само на база предположение и презумпция за извършителство на строителните действия от негова страна, само в качеството му на собственик, но не и на база други обективно съществуващи и събрани доказателства. Нещо повече, предвид ангажираните в хода на съдебното следствие гласни доказателства от страна на жалбоподателя - показанията на свид. И.Т.И. въпросните предположения и твърдения бяха и категорично оборени. От заключението на изготвената съдебно техническа експертиза, приета от съда и неоспорена от страните се установи, че посочената в АУАН и в НП, „постройка с размери 7м/7м. с височина 8 метра и застроена площ около 50 кв.м.“ в действителност представлява тухлена постройка с размери: ширина 4,07м., дължина 7,40 м. и площ 30 кв.метра, като височината от прилежащия терен до кота корниз в южния край е 2,10 метра, в северния – 4 метра. По сградата няма следи от скорошни ремонти и имот с идентификатор 83510.653.560 по кадастралната карта на гр. Шумен, с площ 883 кв.метра в местност „Под манастира“ се намира в „земеделска територия“, с начин на трайно ползване „за вилна сграда“. В този смисъл и обжалваното НП се явява и изцяло необосновано.

Предвид всичко гореизложено съдът намира жалбата за основателна и като такава същата следва да бъде уважена, а атакуваното НП следва да се отмени, като незаконосъобразно и неправилно.

При този изход на делото и на основание чл.63д от ЗАНН, на жалбоподателя се дължи присъждане на направените в хода на делото разноски за адвокатско възнаграждение и заплатеното възнаграждение на вещото лице. В случая съгласно представения договор за правна помощ жалбоподателя е заплатил 900 лева - 400 лева за изготвяне на жалбата и 500 лева за процесуално представителство. Жалбоподателят е заплатил и сумата от 290 лева за изготвената съдебно – техническа експертиза. От страна на процесуалния представител на АНО е направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Според ал.2 на чл.63д от ЗАНН ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата. В разпоредбата на чл.36, ал.2 от ЗА е предвидено, освен, че размерът на договореното адвокатско възнаграждение следва да е обоснован и справедлив, също и че не може да е по-нисък от предвидения в наредбата, размер за съответния вид работа. Съобразно разписаното в чл.18, ал.2, вр. с ал.1 от Наредба № 1 от 9.07.2004г. минималните размери на адвокатските възнаграждения, за процесуално представителство по административно-наказателни производства, ако административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по правилата на чл.7, ал.2 от Наредбата върху стойността на санкцията, съответно обезщетението. В случая е приложима нормата на чл.7, ал.2, т.1 от Наредбата, т. к. глобата е 500 лева. В последната цитирана норма е посочено, че при интерес до 1 000 лева, както е в настоящия казус, минималното адвокатско възнаграждение е в размер на 400 лева, т. е. минималното дължимо адвокатско възнаграждение по производството е 400 лева. Това, което е било платено като адвокатско възнаграждение в действителност е повече от двойно по-високо от минималното, което налага да бъде намален размера, поради прекомерност.

Чл.18, ал.1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. минималните размери на адвокатските възнаграждения действително предвижда да бъде заплатено адвокатско възнаграждение за изготвяне на жалба срещу наказателно постановление, но без процесуално представителство. Доколкото в настоящият случай не се касае само и единствено за изготвяне на жалба, а и за процесуално представителство, съдът намира, че адвокатското възнаграждение следва да бъде определено само по реда на чл.18, ал.2, вр. с ал.1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. минималните размери на адвокатските възнаграждения, а именно в размер на 400 лева.

Водим от горното и на основание чл.63, ал.2 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯВА наказателно постановление № НП-281/31.07.2023г. на заместник министър на земеделието и храните, с което на основание чл.53, ал.1 от ЗААН и чл.44, ал.2 и чл.41, ал.1, т.2 от Закона за опазване на земеделските земи /ЗОЗЗ/ на Й. С. М., с ЕГН ***** е наложена глоба в размер на 500 лева за нарушение на чл.2, ал.3 във връзка с ал.1 и 2 от ЗОЗЗ и чл.3, ал.2, изр. първо Правилника за прилагане на ЗОЗЗ, като **неправилно и незаконосъобразно**.

ОСЪЖДА Министерството на земеделието и храните гр. София да заплати на “ Й. С. М., с ЕГН ***** сумата от 690 /шестстотин и деветдесет/ лева, представляваща направени по делото разноси, от които 400 /четиристотин/ лева - адвокатско възнаграждение и 290 /двеста и деветдесет/ лева - възнаграждение на вещо лице.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – гр.Шумен на основанията, предвидени в НПК и по реда на глава 12 от АПК в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Шумен: _____